

fra nogle for at kunne yde mere til andre, da kan vi ikke være med til det. Men dette Spørgsmaal maa vente, til vi en Gang skal til at forhøje Lønnen for Tjenestemændene; saa kan vi tale om, hvorvidt det er rigtigt at indføre Forsørgertillæg eller ikke.

Den højtærede Finansminister udtalte endvidere, at Konjunkturtillæget, som det forelaa fra Lønningskommissionens Haand, ogsom det blev vedtaget ved Loven af 12. September 1919, var et Velstandstillæg, beregnet paa at skulle give Tjenestemændene et Vederlag for den Velstand, der øjensynlig fandtes i Samfundet paa det Tidspunkt. Den samme Betragtning var den ærede Ordfører for Venstre (Søren Svendsen) inde paa. Dér maa jeg modsige de to ærede Herrer. Jeg var selv Medlem af Lønningskommissionen, jeg deltog i den fra først til sidst, og det er netop som Medlem af Lønningskommissionen, jeg bestemt maa protestere imod, at Konjunkturtillæget var dette Velstandstillæg, som baade den højtærede Finansminister og den ærede Ordfører for Venstre nu vil gøre det til. Det var det aldeles ikke, det var et rent og skært Dyrtidstillæg. Og for at ærede Medlemmer kan komme paa det rene med dette, vil jeg bede Dem om at erindre, hvorledes dette Konjunkturtillæg overhovedet blev til i Lønningskommissionen. Det skete, den Gang det viste sig, at den saakaldte glidende Skala ikke kunde lade sig gennemføre. Man havde haabet, at Tjenestemændene herefter kunde lønnes efter en glidende Skala i Forhold til Livsfornødenhedernes Pris. Men dette slog fejl, da for det første det meget store Flertal af Tjenestemændene selv var imod en saadan Lønningsmaade, og dernæst i alt Fald eet af Partierne, idet det Parti, jeg har den Ære at tilhøre, under ingen Omstændigheder vilde være med til den glidende Skala. Der var kort sagt saa stor Modstand imod den saakaldte glidende Skala, at man vistnok i Foraaret 1919 i Lønningskommissionen fuldstændig gik væk fra Tanken derom og gik over til faste Lønninger med Dyrtidstillæg.

Da man var kommet paa det rene med, at den glidende Skala ikke lod sig gennemføre, fastsatte man Grundlønninger som Basis for Tjenestemændenes fremtidige Lønninger, Grundlønningerne efter Prisniveauet i 1916, som den ærede Ordfører for Venstre ogsaa var inde paa. Det var altsaa Prisniveauet af Juli 1916, der dannede Grundlaget for de Lønninger, som endeligt blev fastslaaet ved Loven af 12. September 1919. Men disse Lønninger kunde man naturligvis ikke byde Tjenestemændene i

Slutningen af 1919, fordi det var helt andre Priser, man gav for sine Varer i 1919, end dem, man gav i 1916. Saa enedes man i Lønningskommissionen om at udligne dette Forhold med Dyrtidstillæg; og under Behandlingen af, hvorledes disse Dyrtidstillæg skulde være, hvilken Størrelse de skulde have, blev man enig om, at det var hensigtsmæssigt at have to forskellige Dyrtidstillæg: det ene saaledes indrettet, at Rigsdagen til enhver Tid stod frit overfor det og kunde skønne om, hvorvidt det skulde bestaa videre eller ej, eller om det skulde forhøjes eller nedsættes — det var det, som senere kom til at hedde Konjunkturtillæget; det andet skulde være af bevægelig Art, skulde kunne bevæge sig automatisk, efter som Priserne steg eller faldt.

Grunden til, at man ønskede dette faste Tillæg, som Rigsdagen kunde lade bortfalde naar som helst, var den, at man stadig ventede paa det bekendte Krak, som ogsaa den ærede Ordfører for Venstre nu venter paa, men som vi ikke til Dato har set, det Krak, som man var enig om skulde komme, og som muligvis ogsaa kommer — og gid det da maatte komme langsomt. Denne Nedgangsperiode, som man ventede skulde bringe Priserne saa overordentligt ned, fandt man det da meningsløst, at ikke ogsaa Tjenestemændene skulde komme til at føle lige saavel som alle andre i Samfundet.

Ærede Medlemmer vil sikkert erindre, at det ærede Medlem Hr. N. P. Jensen i sin Tid talte her i Tinget, vistnok ogsaa skrev en hel Del om, hvorledes der var al mulig Udsigt til, at Priserne vilde gaa forfærdeligt ned. Han udtalte, at han paa Grundlag af Historien, paa Grundlag af Erfaringerne fra Tiden efter Napoleonskrigene mente at kunne sige, at vi vilde faa en saadan Periode med mægtig Nedgang i Priserne paa Livsfornødenheder. Efter Napoleonskrigene gik Prisen paa en Tønde Rug ned til 3 Rigsdaler, og der var ingen Tvivl om, sagde det ærede Medlem, at naar vi var naaet en Smule længere frem i Tiden efter den store Verdenskrig, vilde Rugprisen ogsaa nu gaa ned til 6 Kr. pr. Tønde. Det var under Indflydelse af den Slags Udtalelser fra det nævnte ærede Medlems Side, og ogsaa af andre, at man fra visse Sider var betænkelig ved at fastsætte Tjenestemandslønningerne efter Prisniveauet paa det daværende Tidspunkt. Man vilde have faste, betydeligt lavere Lønninger og saa et Dyrtidstillæg, som naar som helst kunde afskaffes af Rigsdagen. Dette Dyrtidstillægs Størrelse var man blevet enig om, men det skulde jo have et Navn, og det